

The Biology of Belief

dr. Bruce Lipton

In een fascinerend nieuw boek schrijft celbioloog dr. Bruce Lipton over zijn bijzondere ontdekkingen. Veel van de uitgangspunten van de huidige medische wetenschap blijken al lang achterhaald. De hedendaagse biologie besteedt weinig aandacht aan de belangrijke rol van samenwerking met de omgeving waarin we leven, omdat de wortels van Darwin nadrukkelijk wijzen op het competitieve karakter van het leven.

Er is overvloedig bewijs dat we een belangrijke deelnemer zijn in het creëren van onze eigen toekomst en de toekomst van de wereld en we blijken niet alleen maar overgeleverd te zijn aan onze erfelijke informatie. Wat oude culturen al lang wisten en wij vergeten zijn sinds de theorie van Descartes en Darwin, wordt nu overtuigend en onomstotelijk aangetoond. Het gooit al ons denken overhoop en dwingt ons plaats te nemen in de bestuurdersstoel om zo richting te geven aan een reis die leven heet.

Epigenetica is de nieuwe wetenschap die bestudeert hoe genetische activiteit wordt gecontroleerd door omgevingsinvloeden. Zo komen we tot de fascinerende ontdekking dat we niet slachtoffers zijn van onze genen, maar ons lot kunnen beïnvloeden. Hiervoor is het noodzakelijk dat we spiritualiteit, en een ander woord daarvoor is liefde, terugbrengen in het behandelen van ziekte en verbeteren van gezondheid. Positieve gedachten en handelingen hebben een bijzonder groot effect op onze genen, maar alleen wanneer ze in overeenstemming zijn met onze onbewuste programmeringen.

De cel

In zijn boek schrijft dr. Bruce Lipton dat er geen processen zijn in het lichaam die ook niet aanwezig zijn in iedere afzonderlijke cel. Zo heeft elke cel een eigen ademhalingsstelsel, een eigen energievoorziening en een eigen systeem van informatieverwerking. De eerste cellen in de evolutie hadden deze mogelijkheden al.

Iedere cel is daarnaast in staat te leren door het creëren van een celgeheugen. In het geval van bijv. mazelen reageert het lichaam op het contact met mazelen met het maken van een

antilichaam. Dit antilichaam maakt een antigeen dat kan worden doorgegeven aan alle dochtercellen en zo wordt een geheugen voor het specifieke virus ontwikkeld.

Hoe meer een cel zich bewust is van zijn omgeving, hoe groter de kans op overleven is. Cellen kunnen open en dicht gaan afhankelijk van de aangeboden informatie. Hierdoor kan ook een samenwerking ontstaan met andere soorten cellen. Levende organismen integreren

en ontwikkelen zich door uitwisseling van genetisch materiaal, niet alleen met soortgenoten maar ook met leden van andere herkomst. Dit kan echter ook tot gevaar leiden. Wanneer we eten consumeren waarvan het genetische materiaal verandert is door de magnetron of bijvoorbeeld door genetische manipulatie kunnen darmbacteriën veranderen van genetisch materiaal en hoge resistentie ontwikkelen.

DNA

Ergens halverwege de vorige eeuw ontdekten Watson en Crick het DNA. Zij suggereerden dat het DNA zijn eigen replicatie controleert en ook dient als een blauwdruk voor de vorming van de eiwitten van het lichaam. Dit werd het nieuwe dogma en is dat nog steeds. De medische wetenschap, daarin op indrukwekkende wijze ondersteunt door de farmaceutische industrie, haakt hierop in en doet ons geloven dat onze genen ons leven besturen en dat we daardoor overgeleverd zijn aan levenslange behandeling met geneesmiddelen bij aandoeningen als diabetes mellitus, hoge bloeddruk, overgewicht en hart- en vaatziekten.

Er zijn een aantal feiten die deze theorie onwaarschijnlijk maken. Vrijwel iedereen wordt ziek en slecht 1-2% van de bevolking heeft een genetische afwijking die tot ziekte leidt.

Ook de ontdekking dat er weinig verschil was in de hoeveelheid genen van een regenworm en een mens deed twijfel rijzen over de DNA theorie. De ontdekking dat je de kern, tot dan toe beschouwt als de hersenen van de cel met daarin het DNA, uit de cel kon verwijderen zonder dat de cel doodging, was verbijsterend.

Epigenetica

In 1990 toonde Nijhout aan dat de gedachte dat de genen onze biologie beheersen inderdaad slechts een hypothese was. De waarheid blijkt anders. Wanneer een genetische activiteit nodig is, activeert een signaal uit de omgeving de expressie van de genen door het produceren van eiwitten. Dit is geen activiteit van het gen zelf. Lipton beschrijft een gen als een arm waaromheen een mouw zit. Alleen als de mouw door activering vanuit de omgeving (en dit is een activiteit van de gevormde eiwitten) van de arm wordt verwijderd, ontstaat een genetische activiteit.

Epigenetica maakt ook duidelijk dat er twee wegen zijn waarop genetische informatie wordt overgedragen. De natuur (genen) en de omgeving (opvoeding etc.) bepalen wat wordt doorgegeven. In een bijzonder onderzoek met muizen werd recent zelfs aangetoond dat een gezonde omgeving de genetische invloed overruledde.

Recent onderzoek maakt waarschijnlijk dat slecht 5% van de gevallen van kanker en hart- en vaatziekten, grotendeels wordt veroorzaakt door genetische aanleg. Dit betekent dat 95%, bijvoorbeeld van de gevallen van bijvoorbeeld borstkanker hier niet door wordt veroorzaakt en wordt beïnvloed door in de omgeving veroorzaakte epigenetische variaties.

De celmembraan.

In dit hoofdstuk beschrijft Lipton hoe de celmembraan (mem-Brain door hem genoemd) op simpele en elegante wijze informatie uit de omgeving in de cel loodst en zo kan worden gezien als de bron van informatie voor de cel. De celmembraan heeft eiwitten die de cel kunnen openen voor de omgeving. Er is echter wel een omgevingsprikkel voor nodig. De eiwitten in de celmembraan die verantwoordelijk zijn voor het open en dicht zijn van de membraan, dit in nauwe samenwerking met de omgeving, bepalen zo de 'aan of uit' activiteit van de genen. Hij beschrijft hoe allerlei fysieke prikkels vanuit de omgeving (bijvoorbeeld overdrachtstoffen als hormonen) de cel van informatie kunnen voorzien. Ook niet fysieke onzichtbare prikkels, als gedachten, hebben deze eigenschap!

De activiteit van de cel wordt dus primair bepaald door de interactie met de omgeving. De overlevingskracht van de cel wordt dus niet bepaald door genen, maar door de vaardigheid van de cel zich aan te passen aan de omgeving. Om intelligent gedrag te bewerkstelligen is een membraan nodig met perceptie mogelijkheden, de mogelijkheid om bewust te zijn en de

mogelijkheid tot actie. Evolutie blijkt dus niet gebaseerd op het steeds maar groter maken van het DNA potentieel, maar grotendeels op het uitbreiden van de hoeveelheid en de intelligentie van de membraaneiwitten.

Bij nadere bestudering van de celmembraan valt een opvallende gelijkenis op met een computerchip en blijkt de celkern vooral vergelijkbaar met de harddisk, het opslaggeheugen. Wanneer deze vergelijking opgaat, is het fascinerend te beseffen dat de programmeur van de computer zich buiten de computer bevindt. Biologisch gedrag en genetische activiteit zijn dus dynamisch verbonden met informatie uit de omgeving, die wordt gedownload in de cel. Wanneer we gaan begrijpen hoe we informatie opnemen kunnen we onze gedrag beïnvloeden en mede vormgeven aan onze toekomst.

Wat betekent van deze nieuwe fysica in het dagelijkse leven?

De medische wetenschap blijft hardnekkig de fysieke wetten van sir Isaac Newton volgen en de onzichtbare wereld van de kwantum fysica van Einstein ontkennen. De effecten van accupunctuur, chiropraxie, gebed en bijvoorbeeld massage worden ontkend omdat de werking

niet volgens de wetten van Newton kan worden aangetoond. Overvloedig bewijs en een groeiende hoeveelheid literatuur heeft hier geen verandering kunnen brengen en dus zijn we overgeleverd aan een levenloze wetenschap die geen oog heeft voor op energie gebaseerde geneeskunde.

Er wordt toenemend veel medicatie voorgeschreven, veelal gebaseerd op onderzoek gesteund door de industrie die de medicamenten fabriceert. Deze medicatie heeft naast een bedoelde werking ook allerlei onbedoelde werkingen, omdat het ons niet lukt zo nauwkeurig te werken als het lichaam zelf. In een recente studie werd aangetoond dat sinds de 21^e eeuw 120.000 mensen ieder jaar overlijden aan de gevolgen van medische behandeling en hiermee is iatrogene sterfte de derde doodsoorzaak. Deze gegevens zouden tot bescheidenheid moeten leiden, zeker voor een wetenschap die eeuwenoude wijsheden van oude tradities afdoet als folklore en kwakzalverij.

De fysica heeft de kwantumfysica omarmd en gebruikt de inzichten in heel veel o.a. medische apparatuur (CT scan, laser, televisie). In de biomedische geneeskunde is er echter niets van deze inzichten terug te vinden. Hoe moet dat dan verder. De nieuwe kwantumfysica ontkent de fysica van Newton niet. Het is alleen een feit dat de nieuwe inzichten beter werken op cellulair niveau terwijl de wetten van Newton opgaan in grotere verbanden. Ziektes beginnen op moleculair niveau en pas veel later is de ziekte te vinden op macroniveau. De nieuwe geneeskunde die we gaan ontwikkelen erkent dit en zal daarom alle studiegebieden die zich bezig houden met kwantumfysica, chemie en biologie van harte ondersteunen. Onderzoek zal bevestigen wat wetenschappers al weten. We kunnen onze omgeving lezen en ermee communiceren door het evalueren van haar energieveld. We hebben echter ons energie waarnemingssysteem onderdrukt doordat we afhankelijk zijn geworden van gesproken en geschreven taal. Hernieuwde interesse en aandacht voor dit waarnemingssysteem is van groot belang. Oude wijsheden kunnen ons hiermee helpen.

Biologie en overtuiging

De realiteit van de kwantumfysica brengt weer bijeen wat Descartes uiteen haalde. Geest en lichaam zijn weer een en de immateriële geest kan het lichaam beïnvloeden. Materiële (hormonen en neurotransmitters) en immateriële (woord en gedachte) energie kunnen de cel open maken of sluiten en zo constructief of destructief werken. In het geval van immateriële (woord en gedachte) energie geldt dit zowel voor mijn gedachten voor mezelf als voor mijn gedachten voor anderen. Het wordt van het grootste belang dat we nog veel meer aandacht gaan besteden aan wat we denken en wat we uitspreken.

Wanneer we ons dan open stellen en laten verwonderen door al die gevallen van wonderlijke genezing en ze niet afdoen als toeval, zullen we meer begrip gaan krijgen voor de grote kracht die schuilt in de geest en in een gezonde omgeving. Wonderlijke genezingen duiden niet op

toeval maar op het feit dat er uitzonderingen op de regel bestaan die alleen maar aangeven dat de theorie niet 100% correct is!

Wanneer we verder gaan over de onverstelbare kracht van de geest betekent dit niet dat gewoon positief denken ons zal vrijwaren van ziekte. Het is namelijk zo dat de schijnbaar afzonderlijke divisies van de geest, het onbewuste en het bewuste interzijn (met elkaar in relatie zijn). Het bewuste is ons creatieve denken en kan positief denken in gang zetten. Het onbewuste is de automatische piloot en het speelt de zelfde gedragspatronen een leven lang af. Het is vooral gevormd voor, tijdens en in de eerste jaren na de geboorte en is vele malen sneller dan het bewuste denken en de onbewuste geest werkt vele malen sneller en krachtiger dan de bewuste. Deze prikkels van de geest leiden ertoe dat de celmembraan reageert met openen of sluiten en daarmee dus positief of negatief geprikkeld wordt,

De evolutie van het limbische systeem zorgt ervoor dat we deze prikkels waar kunnen nemen en zet ze om in waarneembare emoties. Dit systeem is dan in staat 'molecules of emotions' (boek van Candace Pert) te produceren die het systeem tot rust kunnen brengen. Door het vergroten van ons bewustzijn, door aanwezig te zijn, door zelfbewustzijn kunnen we dit proces sterker maken. We kunnen dan actief gaan kiezen welke prikkel we 'willen' en welke niet. De capaciteit van de bewuste geest het onderbewuste te overrulen is het fundament van de vrije wil. De manier waarop we de wereld waarnemen en ermee omgaan, controleert zo onze biologie.

Het placebo effect

Wanneer mensen beter worden van een neppil spreken we over het placebo effect. Een beter woord hiervoor zou zijn het perceptie(waarneem)-effect en dit zou een grote bron van onderzoek moeten zijn. In vrijwel ieder onderzoek waarbij een medicament wordt afgezet tegen de werking van een neppil, wordt een groot effect van de neppil gevonden. Heel erg vaak (bijvoorbeeld in het geval van antidepressiva) is dit effect vrijwel vergelijkbaar met het effect van het te onderzoeken medicament. Vele fascinerende onderzoeken hebben zelfs het effect van 'nep' chirurgie aangetoond. Het verschil is dat de 'neppil' of de 'nepbehandeling' meestal geen of nauwelijks bijwerkingen kent. Intussen echter leven we in een cultuur die nieuwe waarheden (percepties) creëert en ervan uitgaat dat antidepressiva werken.

Het nocebo effect

Waar een placebo effect het effect is van een positieve suggestie is het nocebo effect het effect van een negatieve suggestie. Wanneer we weten dat we met onze gedachten en woorden ervoor kunnen zorgen dat de cel open of dicht gaat, gaan we plots beter beseffen dat we niet alleen kunnen helen maar ook kunnen schaden. Iedere medische studie behoort veel aandacht te schenken aan de kracht van de suggestie.

Groei en bescherming

De natuur kent grofweg twee beschermingsmechanismen, groei en bescherming. Ons belangrijkste beschermingsmechanisme is de stresshormoon-as. Wanneer een organisme zich moet beschermen omdat de omgeving onveilig is (veel stresshormoon) zal het zich afsluiten en dus niet kunnen groeien. Het stresshormoon onderdrukt verder het immuunstelsel en verstoort de mogelijkheid om helder te denken. Zo leidt langdurige stress dus wel tot overleving, maar gaat gepaard met minder afweer, minder bewustzijn en verlaagde intelligentie. Voor vrijwel iedere belangrijke ziekte, die mensen krijgen is een verbinding gevonden met chronische stress.

Bewust ouderschap!

Ouders hebben een overweldigende invloed op de mentale en fysieke vermogens van kinderen. Er is toenemend bewijs dat de invloed van ouders al begint voor de conceptie (bij de Aboriginals doen aanstaande ouders ceremonies om zich te bevrijden van negatieve energieën alvorens kinderen te gaan maken). Er is toenemend bewijs dat de periode in de baarmoeder van even groot of zelfs nog groter belang is dan de genetische dispositie. Kinderen hebben een gezonde, voedende omgeving nodig om die genen te activeren die bijdragen aan de ontwikkeling van gezonde hersenen.

Jonge kinderen nemen hun omgeving nauwkeurig op en downloaden de aardse wijsheid naar hun onbewuste geheugen. Zo maken ze het gedrag van hun ouders dat van zichzelf. Het jonge kind is niet in staat onderscheid te maken tussen verbale en non-verbale uitingen en slaat alles op als waarheid. Dit voorgeprogrammeerde onderbewuste controleert ons gedrag, ons denken en ons handelen voor de rest van ons leven ... tenzij we in staat zijn het te herprogrammeren.

Onze nieuwe bewuste geest is een fenomenale evolutionaire ontwikkeling. Het vroege onderbewuste is onze 'autopiloot' en ons bewustzijn onze dagelijkse handbediening. Het is creatief, in staat te reflectief te handelen en handelingen te observeren. Het kan ons vrije wil geven omdat we niet meer zijn overgeleverd aan onderbewuste impulsen. Ons bewuste kan vooruit en achteruit denken terwijl ons onderbewuste altijd hier en nu is en het stuur kan overnemen, wanneer we er met ons bewuste niet bij zijn. Wanneer we echter nooit bewust hier en nu zijn, zal ons leven geleid worden door de impulsen die in onze eerste jaren op onze harde schijf zijn geplaatst en zullen we altijd met het verleden reageren op het nu. Spanning tussen onderbewuste en bewuste programmering kan leiden tot ernstige neurologische verstoringen.

De nieuwe biologie

De nieuwe biologie biedt vele nieuwe inzichten en schept allerlei bijzondere mogelijkheden. Het is niet een biologie die ons terugbrengt naar 'eigen schuld dikke bult'. Wel wijst het ons op nieuwe mogelijkheden ons leven vorm te geven en op de verantwoordelijkheden die we hebben wanneer we kinderen op mogen voeden. Het maakt ons deelgenoot aan het proces van evolutie, vraagt ons om bewust te worden en bij te dragen aan een liefdevolle en voedende omgeving.

Lipton sluit af met de opmerking: wanneer we ons bewust zijn van onze persoonlijke verantwoordelijkheid voor alles in ons leven, worden we persoonlijk verantwoordelijk voor alles in ons leven.